

куршума; половината избиha, половината изгорѣха — нито единъ не остана живъ. Башибовуцитѣ и ваптитѣ извикаха: да живѣе за много години капитанина!

Докъжъ капитанина се расправяше съ бунтовниците на дѣсното крило, майора на тептишигѣ на хубавъ сивъ и черногривъ арабски конь гонеше единъ бунтовникъ; но тъй като той самъ не бѣше добъръ вѣдачъ то като се вакачи за единъ клонъ грухна се отъ коня на земята, като човаль пленъ съ пѣськъ, а лихийтъ бунтовникъ се хвърли на коня и гавъртъ арабскиятъ аждерханъ като нѣкой спаша. Тептишитѣ се навалиха около него, той колеше на дѣсно и на лѣво — хвърчаха ушитѣ и носоветѣ — а съ конскитѣ копита тъпчеше майорскиятъ гърбъ. Бунтовникътъ се хвърли и прѣпусна къмъ гората, като се наведе на сѣдлото като ловтъкъ джигитъ. Върху него стрѣляха, куршумитѣ пищяха близо, но само два го вакачиха; отъ распалване той не чувствуваше ранитѣ, все прѣпускаше и се скри отъ очитѣ. За негово щастие въ оная страна нѣмаше казади; коннитѣ ваптии и тептиши търчаха слѣдъ него, викъха му отъ полирѣ, величайки го съ разни прѣкори: „стой, стой!“ но той не се спрѣ; като срѣбърна авѣадичка свѣтна горѣ на върха сивиятъ конь и хвъркна въ гората. Никой вече не го сподирѣ.

Капитанина заповѣда да прѣчетъжъ труповетѣ — тѣ бѣхъ шестнадесетъ; освѣнъ това имаше четири тѣжко ранени и петъ пленени: Англичанина, Нѣмеца, и двама Българи. Четиритѣ тѣжко ранени тутакси обѣсиха, за да не умрѣтъ бунтовниците отъ своя смъртъ, да не се примирятъ съ Бога и людѣетѣ. Единъ отъ бунтовниците отъ страхъ се расприкача и съ своитѣ раскази за вѣйводата Данко, за неисчислимата сила, която иде отъ Дели-Орманъ и за която отишаль вѣйводата, докара такъвъ страхъ, щото всичкитѣ Турци съ плѣнницѣ и отрѣзанитѣ глави, при звуковетѣ на мѣстната музика и при гърмевнето на топчетѣ немедленно потѣглиха за Сливенъ. За да може войската на побѣдителитѣ безопасно и благополучно да пристигне въ Сливенъ, капитанина ѣ даде за водачи елиътъ ваводъ казади, а самъ съ останалитѣ казади трѣгна прѣвъ